

**EUROPEISKA
UNIONENS RÅD**

**Bryssel den 11 januari 2011 (19.1)
(OR. en)**

18239/10

**DEVGEN 417
RELEX 1148
ACP 341
OCDE 9
COHAFA 118**

NOT

från: Rådets generalsekretariat

till: Delegationerna

Föreg. dok. nr: 15912/09 – 11081/10 – 17769/10

Ärende: En operativ ram för biståndseffektivitet
– Konsoliderad text

1. Vid mötet den 17 november 2009 antog rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) slutsatserna om en operativ ram för biståndseffektivitet¹.
2. Den 14 juni 2010 antog rådet (utrikes-/utvecklingsministrarna) rådets slutsatser om arbetsfördelning mellan länderna med tillägg eller ersättande av ett antal inslag².
3. Den 9 december 2010 antog rådet (utrikes-/utvecklingsministrarna) rådets slutsatser om ömsesidig ansvarsskyldighet och insyn – ett fjärde kapitel om ansvarsskyldighet och insyn till den operativa ramen för biståndseffektivitet³.

¹ Dok. 15912/09.

² Dok. 11081/10.

³ Dok. 17769/10.

4. Texten i bilagan är en konsolidering av dessa inslag.
5. Efter ikraftträdandet av fördraget om Europeiska unionen den 1 december 2009 har uttrycket "Kommissionen och EU:s medlemsstater" i förekommande fall ersatts med "EU och dess medlemsstater".

En operativ ram för biståndseffektivitet**Konsoliderad text****I. ARBETSFÖRDELNING**

1. EU:s uppförandekod om komplementaritet och arbetsfördelning inom utvecklingspolitiken anger vägledande principer för respektive åtgärder, ger medlemsstaterna och kommissionen vägledning och bör snabbt genomföras i alla partnerländer på ett pragmatiskt sätt, så att hänsyn tas till partnerländernas specifika situation och partnerländernas ägarskap stöds. Nedanstående åtgärder förstärker sådan verksamhet som redan genomförs inom snabbspårsinitiativet för arbetsfördelning (FTI–DoL). Ytterligare åtgärder bör vidtas för att minska de hinder för framsteg som fastställs inom snabbspårsinitiativets övervakningssystem och genom uppdrag i länderna. Dessa åtgärder inbegriper förbättring av dialogen om arbetsfördelning, både med partnerländer och med andra givare, klargörande av givarnas strukturer för beslutsfattande, förbättrad kommunikation mellan givarnas högkvarter och landsnivå och insamling av nödvändig information på ett mer systematiskt sätt, bland annat genom ytterligare förbättring av FTI–DoL:s befintliga övervakningssystem. Medlemsstaterna och kommissionen kommer att använda befintliga mekanismer på landsnivå för att garantera att partnerskapslandet behåller ägarskapet.
2. Bättre komplementaritet och samordning inom EU är av avgörande betydelse om man på ett meningsfullt sätt ska kunna minska fragmenteringen av biståndet mellan olika länder och gripa sig an frågan om bortglömda länder. Detta engagemang bottnar också i uppförandekoden. För att sådan komplementaritet och samordning ska kunna bli effektiv, bör den vara baserad på utbyte av information och dialog om framtida åtaganden, liksom geografisk koncentration och prioriteringar för de enskilda länderna, samtidigt som det konstateras att medlemsstaternas beslut på detta område är suveräna nationella beslut. Detta kommer också att förbättra fördelningen av arbetsprocesser inom ett land, varvid EU bör sträva efter att tjäna som en katalysator gentemot aktörer utanför EU under partnerländernas ledning och egenansvar. Arrangemang med ledande givare, gemensam programplanering och överenskommelser om delegerat samarbete, är av central betydelse när det gäller att förstärka EU-samordningen och göra biståndet mindre fragmenterat.

EU och dess medlemsstater ska göra följande:

A. Påskynda snabbspårsinitiativet för arbetsfördelning

3. Bekräfta sitt politiska åtagande och sina roller som ledande eller stödjande givare för att främja arbetsfördelningen i snabbspårsländer, i enlighet med den förteckning som bifogas för information¹. Förteckningen över snabbspårsländer förblir öppen för fler länder och för ledande och stödjande EU-givare. De medlemsstater som ännu inte har uttryckt sin beredvillighet att vara ledande eller stödjande givare i det nuvarande skedet men är beredda att åta sig den uppgiften i framtiden, uppmuntras att göra detta.
4. Vid utgången av 2009, slutföra nätverket av ledande och stödjande EU-givare på högkvarters- och landsnivå i snabbspårsländerna, i syfte att stödja beslutsfattande, och kontinuerlig dialog om arbetsfördelningen mellan högkvarter och landsnivå och inom högkvarteren.
5. Enas om att de ledande givarna med bistånd av de stödjande givarna på EU-givarnas vägnar ska göra följande:
 - a) Aktivt hålla kontakt med partnerlandets regering och andra givare för att främja arbetsfördelning; se till att arbetsfördelning sätts upp på det lokala utvecklingssamhällets agenda och att det vidtas åtgärder för att uppnå faktiska framsteg (inom befintliga forum, när sådana finns).
 - b) Stödja partnerländernas ägarskap vid fastställandet av nationella prioriteringar (i en strategi för fattigdomsminskning och en medelfristig utgiftsram eller en liknande utvecklingsstrategi och budget) och partnerregeringens ledarskap vid fastställandet av prioriteringar beträffande givarroller och sektorsdeltagande. Partnerländerna kommer att uppmuntras att fastställa områden där stödet bör ökas eller minskas, och att ange sina preferenser angående vilka givare som bör fortsätta att aktivt engagera sig i de enskilda sektorerna.

¹ En förteckning över ledande och stödjande givare per november 2009 återfinns för information i bilaga II.

- c) Arbetet med partnerländerna och alla givare för att samla in den nödvändiga informationen och vidta förberedande åtgärder för arbetsfördelningen, dvs. kartlägga vem som ska göra vad, om möjligt utifrån partnerländernas befintliga biståndsförvaltningssystem.
- d) Uppmuntra självutvärderingar beträffande vilka givare som har komparativa fördelar inom vilka sektorer och fastställa vilka handlingsmöjligheter som finns i form av givarprogramcykler och arrangemang för ledande givare.
- e) Organisera gemensamma möten eller gemensamma uppdrag i länderna på lämplig nivå, i syfte att överbrygga informationsklyftor, identifiera flaskhalsar och underlätta beslutsfattande och överenskommelser om de följande stegen i arbetsfördelningen med partnerregeringen, lokala EU-representanter och andra givare. Vid utgången av 2009 ska ledande kontakter utveckla en preliminär tidsplan för dessa händelseförlopp, på grundval av bidrag från partnerländerna, när sådana finns.
- f) På grundval av befintligt arbete och ytterligare agerande i linje med de åtgärder som beskrivs ovan, senast den 31 mars 2010 utarbeta en gemensam handlingsplan och tidsplan för varje land som omfattas av snabbspårsinitiativet för arbetsfördelning, för genomförande av arbetsfördelningen. Planen ska bygga på uppförandekoden och verktygslådan för arbetsfördelning, och hänsyn ska även tas till de internationella principerna om god praxis för landstyrd arbetsfördelning². Den gemensamma handlingsplanen bör samordnas med partnerländerna och andra givare, så att den ska kunna införlivas med gemensamma biståndsstrategier när sådana finns.
- g) Främja en diskussion om gemensam flerårig programplanering genom att
 - i) underlätta genomförandet av den gemensamma ramen för utarbetande av landstrategidokument och gemensam flerårig planering från mars 2006³, vilket inbegriper att ta initiativ till utarbetande av rekommendationer för den process som beskrivs i punkt B.7 nedan,

² I det dokument om god praxis som lagts fram för OECD/DAC:s arbetsgrupp för biståndseffektivitet anges åtta principer för landstyrd arbetsfördelning och komplementaritet. Se <http://www.oecd.org/dataoecd/32/21/43408412.pdf>.

³ Rådets slutsatser om finansiering till förmån för utveckling och biståndseffektivitet: Fler, bättre och snabbare resultat (dok. 8243/1/06 REV 1 av den 7 april 2006). Se även dok. 7068/06.

- ii) sträva efter att utarbeta gemensamma biståndsstrategier i alla partnerländer som omfattas av snabbspårsinitiativet för arbetsfördelning,
- iii) samråda med andra EU-givare på landsnivå angående fleråriga programplaneringsdokument och under identifieringsfasen, i syfte att öka synergieffekterna och begränsa separata åtgärder,

samtidigt som man både försöker begränsa användningen av vertikala fonder och faciliteter utanför den fleråriga programplaneringen och respekterar de prioriteringar man kommit överens om med partnerländernas regeringar. Ändringar av de politiska prioriteringarna bör hanteras genom ny programplanering, så att man undviker en mångfald av ad hoc-ingripanden.

- 6. För att stödja denna process på landsnivå kommer man på prov att anordna EU-möten, där
 - i) ledande EU-givare kommer att rapportera om läget och ii) ytterligare steg kommer att diskuteras för utvalda länder med medverkan av representanter från de lokala EU-delegationerna/ambassaderna/landbaserade kontoren. Resultaten av den gemensamma övervakningsprocessen för snabbspårsinitiativet för arbetsfördelning kommer att utgöra en tänkbar grund för urvalet av länder.

B. Gå vidare med sektorskoncentrationen genom omplacering och gemensam programplanering

- 7. Uppfylla åtagandena i uppförandekoden angående sektorskoncentration inom respektive landspecifika programplaneringsprocesser. Utveckla, genomföra och utbyta information om ansvarsfulla sektoriella exitplaner för intensifierad sektorskoncentration⁴, på grundval av dialog med partnerregeringar och andra givare samt en konsekvensanalys av potentiella finansieringsluckor.

⁴ Särdragen hos det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet som förvaltas av kommissionen ska beaktas.

8. Öka deltagandet i den gemensamma fleråriga programplaneringen på grundval av partnerländernas utvecklingsstrategier och användning av EU:s gemensamma programplanering som ett pragmatiskt verktyg för att främja arbetsfördelning. I detta syfte senast i juli 2010 fastställa ett antal utvalda länder där EU ska arbeta för att genomföra gemensam programplanering för att den ska fungera fullt ut senast 2014, med början i de länder som omfattas av snabbspårsinitiativet för arbetsfördelning. Den gemensamma programplaneringen kommer att genomföras i enlighet med 2006 års gemensamma ram för utarbetande av landstrategidokument och gemensam flerårig planering. Denna process bör vara flexibel och öppen och bygga på befintlig analys, befintliga processer och befintliga arrangemang, och i så stor utsträckning som möjligt inbegripa medverkan av alla givare. När utarbetandet av gemensamma strategier redan pågår, exempelvis strategier för gemensamt bistånd eller liknande processer, bör EU:s gemensamma programplanering komplettera, förstärka och, när så är möjligt, vara en del av dessa befintliga processer, för att undvika onödiga parallella processer.

C. Övervaka framstegen systematiskt på högkvarters- och landsnivå

9. Utifrån alla befintliga data, inbegripet OECD/DAC-statistiken om tidigare, nuvarande och framtida verksamhet, rapporteringen av Monterrey-åtagandena (från och med våren 2010) och övervakningen av snabbspårsinitiativet för arbetsfördelning, utvärdera:
- a) belägg för (ökad) sektorskoncentration hos varje enskild EU-givare på landsnivå genom att ta med statistik om tidigare, nuvarande och framtida flöden av programplanerat bistånd för länderna,
 - b) framstegen med arbetsfördelningen, inbegripet gemensam programplanering på landsnivå, inbegripet vunna lärdomar,
 - c) de aktiviteter som genomförs av ledande givare på högkvarters- och landsnivå för att stödja arbetsfördelningen,
 - d) erfarenheten av delegerat samarbete,
 - e) hur EU-givare har integrerat arbetsfördelningen i sina strategiska planeringsprocesser,
 - f) belägg för sänkta transaktionskostnader genom arbetsfördelningen, exempelvis genom förbättrad politisk dialog, rationaliserad biståndsleverans och bidrag till stöd- och utvecklingseffektivitet,
 - g) partnerländernas roll och deltagande av givare som inte är medlemmar i EU.

Övervakningsprocesserna kommer att samordnas och utvärderingarna kommer att diskuteras på teknisk nivå samt på rådsnivå.

D. Samarbeta om utbildningsverksamhet för arbetsfördelningen

10. Tillhandahålla personalutbildning och vägledning, gemensamt när så är möjligt, för att främja arbetsfördelningen vid högkvarter och i partnerländer⁵.

E. Arbetsfördelning mellan länderna: Göra biståndet mindre fragmenterat och minska ökningen av antalet biståndsgivare

11. Sprida och utbyta information, genom det årligen återkommande frågeformuläret rörande Monterrey-åtagandena och med utnyttjande av OECD-/DAC-statistik, om geografisk koncentration, prioriteringar för de enskilda länderna och tillbakadraganden, inklusive om pågående processer, med sikte på att ta fram en översikt över olika möjligheter att maximera genomslagskraften för EU:s biståndsgivare, eller att underbygga eventuella gemensamma nationella beslut. Kommissionen kommer att se till att svaren kommer alla medlemsstaterna till del. Kommissionen kommer, tillsammans med medlemsstaterna och i lämpliga fall med underlag från OECD-/DAC-expert, att ta fram relevanta frågor att ta med i det årligen återkommande frågeformuläret.
12. Sammanträda årligen på expertnivå för att analysera och dryfta resultaten av informationsutbytet, med sikte på att i synnerhet minska fragmenteringen av biståndet mellan olika länder och ökningen av antalet biståndsgivare. Syftet med detta informationsutbyte är att se till att underbyggda nationella suveräna beslut fattas med hänsyn tagen till bland annat andra medlemsstaters avsikter och möjligheterna för EU att få genomslagskraft. Dessa beslut kommer även att vara inriktade på att tillsammans ta itu med eftersläpningen för de bortglömda länderna och förbättra läget i de fall där partnerländer är på efterkälken när det gäller att uppnå millennieutvecklingsmålen.

⁵ I detta sammanhang skulle man kunna använda befintliga initiativ/program såsom Train4Dev (Joint Donors' Competence Development Network – ett gemensamt kompetensutvecklingsnätverk för givare). I detta sammanhang skulle man kunna använda befintliga initiativ/program såsom Train4Dev (Joint Donors' Competence Development Network – ett gemensamt kompetensutvecklingsnätverk för givare). I detta sammanhang skulle man kunna använda befintliga initiativ/program såsom Train4Dev (Joint Donors' Competence Development Network – ett gemensamt kompetensutvecklingsnätverk för givare).

13. Detta kan till exempel åstadkommas genom att anslå ytterligare medel till de berörda partnerländerna, eller att utvecklingssamarbetet som en tillfällig lösning delegeras till en annan medlemsstat eller till kommissionen. Medlemsstaterna bör eftersträva en fördelaktigare geografisk koncentration och tydliga prioriteringar för de enskilda länderna, medan kommissionen bör vara aktivare i bortglömda länder och dra fördel av sin globala närvaro.
14. Hålla rådet informerat om utfallet av detta årliga arrangemang.
15. I enlighet med Parisförklaringen och Accra-handlingsplanen beakta följande principer under denna process:
 - a) Se till att effekten på de samlade biståndsvolymererna är neutral eller positiv.
 - b) Ta särskild hänsyn till de medlemsstater som har anslutit sig till EU sedan 2004 och som i fråga om arbetsfördelningen mellan länderna kan ha perspektivet att de börjar ge bistånd snarare än drar tillbaka det.
 - c) Omedelbart meddela berörda partner när EU har skapat sig en preliminär uppfattning om hur arbetsfördelningen mellan länderna ska omsättas i praktiken, så att parternas synpunkter kan tillföra något till biståndsgivarnas beslutsprocesser.

II. ANVÄNDNING AV LANDSPECIFIKA SYSTEM

1. Användningen av landspecifika system är viktig för anpassningen. Enligt Accra-handlingsplanen krävs det att givare använder landspecifika system som första alternativ för att göra förvaltningen av biståndet mindre komplicerad för partnerländerna, att harmonisera givarnas tillvägagångssätt på landsnivå och anpassa sig till nationella politiska riktlinjer, förfaranden och system. Givare uppmanas också att omedelbart dela planer om hur denna förpliktelse ska uppfyllas. I Accra-handlingsplanen sägs det vidare att framgångsrik utveckling i stor utsträckning är avhängig en regerings förmåga att genomföra sin politik och förvalta offentliga resurser genom landets egna institutioner och system. Framsteg med att förbättra de landspecifika systemen varierar avsevärt mellan länderna, och även när länderna har system av god kvalitet använder givarna inte alltid dessa.

2. I Accra-handlingsplanen definieras landspecifika system i stora drag. I vissa partnerländer kommer det att bli nödvändigt att i linje med Accra-handlingsplanen börja med partiell anpassning till landspecifika system, samtidigt som man vidtar nödvändiga åtgärder för att stärka dessa och utöka deras tillämpning.
3. Det europeiska samförståndet om utveckling uppmuntrar till användning av budgetstöd när omständigheterna tillåter detta, varvid de landspecifika systemen ska användas fullt ut. För närvarande tillhandahålls en stor del av EU:s utvecklingsbistånd genom projekt. Att vidta åtgärder för att öka användningen av de landspecifika systemen för projektstöd är därför också en central prioritering, samtidigt som man arbetar för ökad användning av programbaserade strategier enligt Parisförklaringen och Accra-handlingsplanen.
4. Följande åtgärder rör ökad användning av system med partnerländer, men man kan undersöka möjligheten att använda liknande strategier i förhållande till regionala eller multilaterala organisationer.

EU och dess medlemsstater kommer att göra följande:

A. Använda landspecifika system som första alternativ

5. Regelbundet se över biståndsportföljerna för att främja ökad användning av landspecifika system och leva upp till Parisförklaringens åtagande om ökad användning av programbaserade strategier.
6. Genomföra utvärderingar som ska finnas tillgängliga senast i juni 2010 för att fastställa interna restriktioner, dvs. juridiska, förfarandemässiga, politiska, kulturella och sådana som har samband med personalutbildningen, inbegripet incitament att använda system med partnerländer, överväga att använda verktyget för självutvärdering och vägledningen för god praxis för givarincitament som utarbetas på arbetsgruppen för biståndseffektivitets vägnar, göra en analys av de åtgärder som bör vidtas och ta itu med restriktioner, så att EU-givarnas användning av landspecifika system kan ökas, när detta är tillämpligt, senast före utgången av 2010.

7. I de fall där endast en partiell anpassning till ländernas system är möjlig, betrakta förekomsten av en plan, en budget, parlamentets godkännande och en slutrapport⁶ som belägg för en miniminivå för användning av systemen för allt programplanerat bistånd till statliga institutioner.
8. Se över utformningen av biståndsinstrument, oavsett tillvägagångssätt, så att användningen av landspecifika system blir första alternativet, samtidigt som tillräcklig kontroll över och ansvarstagande för utvecklingsbistånd säkerställs. Åtgärder som ska vidtas:
- a) inkludera ett avsnitt i interna projekt- och programdokument där det anges i) var landspecifika system kan användas och hur detta ska genomföras och ii) var landspecifika system inte kan användas, vilka åtgärder som har vidtagits för att ändra på denna begränsning och på ett transparent sätt ange skälen för att inte använda systemen,
 - b) överväga för varje fas i planerings-, programplanerings- och projektcykeln att använda landspecifika system som ett första alternativ, identifiera tillfällen när alla eller delar av det landspecifika systemet kan användas, och
 - c) se till att partnerskapslandets regering, andra bidragsgivare och berörda intressenter får samma information om de ansträngningar som görs för att öka användningen av landspecifika system.
9. Kommissionen och medlemsstaterna kommer att inleda en dialog för att kunna få ett koordinerat tillvägagångssätt för budgetstöd under första delen av 2010.
10. Främja bättre förståelse av fördelarna med att använda landspecifika system och riskerna för utvecklingsarbetet med att inte använda dem, till exempel genom att sammanställa bästa praxis, data och bevis samt genom fallstudier. Arbetet bör genomföras i nära samarbete med arbetsgruppen för biståndseffektivitet.

⁶ Dvs. att allt bistånd har integrerats i de utbetalande organens strategiska planering, rapporteras i budgetdokumentet, ingår i de inkomster och utgifter som godkänns av parlamentet och ingår i regeringens rapporter *ex post*.

11. Vid utgången av 2010, samla in exempel på god praxis och hur landspecifika system kan användas i praktiken. Erfarenheter av hur landspecifika system kan användas för övervakning och utvärdering bör samlas in i syfte att utveckla internationella riktlinjer i relevanta forum.
12. Tillhandahålla utbildning och vägledning för personalen, gemensamt när så är möjligt, för ökad användning av landspecifika system vid högkvarter och i partnerländer.⁷
13. Stödja partnerländernas kapacitetsutveckling för att förbättra kvaliteten på landspecifika system.

B. Åta sig gemensamma bedömningar för att främja användningen av landspecifika system

14. Stödja partnerländerna i ledande gemensamma fleråriga arbetsprogram för bedömningen av förvaltningen av de offentliga finanserna, i samarbete med OECD/DAC-arbetsgrupper för offentliga finanser och upphandling.
15. Anta ramen för mätning av förvaltningen av de offentliga finanserna (Pefa) som ett av EU:s prioriterade instrument för bedömning av kvaliteten på förvaltningen av de offentliga finanserna och främja ökad användning och utveckling av det av partnerländer och givare, i enlighet med riktlinjerna från Pefas sekretariat.
16. Arbeta för harmonisering av bedömningarna genom att
 - a) använda befintliga verktyg till fullo, med Pefa som utgångspunkt. I avvaktan på en fullständigt harmoniserad EU-strategi är Europeiska kommissionens och medlemsstaternas diagnosverktyg tillgängliga för alla EU-givare,

⁷ Här skulle befintliga initiativ/program som Train4Dev kunna användas.

- b) arbeta tillsammans för att ytterligare kunna utveckla och harmonisera metoder för bedömning av landspecifika system till projektstöd, med utgångspunkt i Pefa och internationellt godkända standarder. I detta syfte uppmanas kommissionen att behandla denna fråga mot bakgrund av den kommande översynen av den förordning som gäller EG:s allmänna budget. Samordningen med det pågående arbetet på internationell nivå inom arbetsgruppen för biståndseffektivitet bör säkerställas. Andra givares strategier bör också beaktas, och vidare arbete kunde genomföras med hjälp av gemensamma utvärderingar, studier och översyner.
17. Göra bedömningar som har gjorts av en EU-givare tillgängliga för andra EU-givare, så kan dubbelarbete och onödiga krav på partnerländer undvikas. Bedömningar som gjorts av kommissionen enligt dess budgetförordningar kan, till exempel, göras tillgängliga för medlemsstater när de ska fatta beslut och vice versa, förutsatt att lämpliga arrangemang fastställs med beaktande av relevanta och specifika rättsliga krav i medlemsstaterna.

C. Stöd omfattande egenansvar och inhemsk ansvarsskyldighet

18. Stödja parlamentens roll i partnerländernas budgetprocess genom att stärka parlamentens kapacitet, förbättra tillgängligheten till budgetdokumenten och deras transparens, och stöd parlamentens deltagande i diskussionen om utvecklingsfinansiering, även inom ramen för befintlig dialog med partnerländer. Detta innebär att utsätta finansiellt stöd från EU-givare för demokratisk granskning inom förfaranden som rör partnerländer.
19. Stödja de roller som parlament, det civila samhället, medierna, höga revisionsinstitutioner och myndigheter för offentlig upphandling spelar när det gäller att utkräva ansvar av regeringar för de offentliga utgifterna.

D. Övervaka framstegen, ta tillvara erfarenheterna och meddela resultaten

20. Tillhandahålla valda delar av den viktigaste informationen från det årligen återkommande frågeformuläret rörande Monterrey-åtagandena om användningen av landspecifika system för alla biståndsformer och en sammanfattande analys av skälen för att inte använda landspecifika system, utöver den information som tillhandahålls av Parisförklaringens övervakningsgenomgång. Svaren kommer att diskuteras under 2010 på teknisk nivå och i rådet, efter det att den årligen återkommande uppföljningsrapporten rörande Monterrey-åtagandena har offentliggjorts. Detta borde resultera i en EU-dialog om mer användning av landspecifika system och att jämföra praxis enligt dessa vägledande principer.
21. Inleda en dialog med partnerländerna och med andra givare, på landspecifik nivå och på internationell nivå i etablerade forum, särskilt arbetsgruppen för biståndseffektivitet, för att kunna beakta resultat och framsteg som en följd av användningen av landspecifika system. På landspecifik nivå kommer EU att främja och stödja transparenta årliga översyner som genomförs av partnerländerna och diskussioner om användningen av landspecifika system. Dessa diskussioner bör föras i befintliga gemensamma samrådsmekanismer, när så är möjligt. När det inte finns några forum för att främja ömsesidig ansvarsskyldighet för användningen av landspecifika system, bör stöd ges till skapandet av sådana. Dialogen bör syfta till att specificera bästa praxis för givare och normala statliga förfaranden för användningen av landspecifika system, inklusive för projektstöd. Berörda intressenter som parlament, lokala myndigheter, höga revisionsinstitutioner och myndigheter för offentlig upphandling, liksom det civila samhället bör inbegripas i dialogen när så är lämpligt. Stöd bör ges till ömsesidiga ansvarighetsmekanismer på landspecifik nivå så att de kan bli ett forum för diskussioner om åtaganden om biståndseffektivitet, inbegripet användningen av landspecifika system samt för överenskommelser om lokala åtgärder.
22. Inleda eller driva vidare dialogen med respektive parlament och nationella revisionsmyndighet om användningen av landspecifika system, deras verkningar och fördelar.
23. Fastställa och formulera gemensamma meddelanden om åtagandena att använda landspecifika system och vilka lärdomar som gjorts, dela med sig av erfarenheterna och göra information tillgänglig för den större allmänheten om enskilda resultat av användningen av landspecifika system, till exempel hämtade från Parisförklaringens övervakningsgenomgång.

III. TEKNISKT SAMARBETE FÖR FÖRBÄTTRAD KAPACITETSUPPBYGGNAD

1. I Accra-handlingsplanen hävdas det att utvecklingsländerna inte utan robust kapacitet – starka institutioner, system och lokal expertis – kan ta ansvar för och kontrollera sin utveckling. EU-givarna kommer därför att inrikta sig på att harmonisera sina strategier för tekniskt samarbete i enlighet med Accra-handlingsplanen, och gemensamt tillhandahålla resurser för att mobilisera expertis. Harmoniseringen måste ta hänsyn till alla aspekter av det tekniska samarbetet. De viktigaste beståndsdelarna i EU:s strategi är ägarskap och ledning av partnerländerna, en efterfrågestyrd strategi där tekniskt samarbete inte tillhandahålls automatiskt, och med inriktning på resultat och fokus på kapacitetsuppbyggnad.
2. Rådet välkomnar det initiativ från kommissionen som kartlägger den särskilda erfarenhet av övergång som flera medlemsstater har, och ser fram emot specifika förslag på området vid utgången av 2009. Rådet uppmanar medlemsstaterna och kommissionen att, när så är lämpligt, använda erfarenheterna av övergång i det tekniska samarbetet, liksom i mer omfattande program för utvecklingssamarbete för att stödja kapacitetsuppbyggnaden i partnerländer.

EU och dess medlemsstater kommer att:

A. Sträva efter anpassning, landspecifikt ägarskap av det tekniska samarbetet och att använda lokal och regional expertis

3. Anpassa det tekniska samarbetet efter partnerländernas politik och planer, använda landspecifika system som första alternativ och arbeta genom partnerländernas institutioner. I linje med Accra-handlingsplanen används en brett upplagd strategi för landspecifika system, för att kunna:
 - a) Använda partnerländernas vanliga strukturer för ansvarsutkrävande, finansieringskanaler, system för genomförande och system för övervakning och rapportering och koppla det tekniska samarbetet till det vanliga plan- och budgetarbetet. Givarna kommer att arbeta med att harmonisera sina krav angående rapportering och ansvarsutkrävande och anpassa dem till de system som används av partnerländerna.

- b) Bistå partnerna med att gradvis bygga upp kapaciteterna för att kunna etablera system som leds av länderna själva och stärka institutionerna så att de kan hantera det tekniska biståndet till fullo, i de fall där det ännu inte är möjligt att använda landspecifika system för tekniskt bistånd.
4. Främja partnerlandets ledarskap när det gäller att göra bedömningar av behoven och fastställa vilken typ av tekniskt samarbete som bäst svarar mot deras behov. Om det efterfrågas, bistå partnerna med att fastställa behov och förväntade resultat, med att förbereda uppdragsbeskrivningar för tekniskt samarbete och åta sig gemensamma förberedelser under partnerlandets ledarskap. Om partnern är mottagare av tekniskt samarbete in natura, bör mekanismerna för förvaltning och ansvarsutkrävande garantera ägarskap.
5. Se till att kostnaderna för tekniskt samarbete är transparenta (inklusive kostnaderna för tekniskt bistånd in natura) och följa principen om kostnadsfördelning (inklusive tillhandahållandet av partnerresurser).
6. Anpassa givarnas förfaranden och regler för att göra det möjligt för partnerna att använda lokala och regionala resurser och expertis när de anses lämpliga.
7. Utforska möjligheterna till arrangemang för triangelsamarbete och partnersamverkan på institutionsnivå, så att lokala och regionala tillhandahållare av tekniskt samarbete kan inkluderas. När så behövs och är möjligt, stärka enskilda och institutionella resurser för syd-syd-samarbete, inbegripet genom triangelsamarbete.

B. Undvika givarstyrda parallella enheter för genomförande av projekt och parallella incitamentsystem

8. Undvika att inrätta nya, parallella enheter för genomförande⁸. Kartlägga befintliga enheter för genomförande tillsammans med partnerna, analysera kritiskt deras existensberättigande och gör upp en färdplan för gradvis utfasning av dem, eller integrering med de vanliga strukturerna för ansvarsutkrävande, samtidigt som hänsyn tas till kapaciteten hos lokala partner.

⁸ Definitionerna på/kriterier som används av OECD-DAC för parallella enheter för genomförande av projekt kommer att användas.

9. Ta itu med frågor som rör incitament tillsammans med partnerna som en del av kapacitetsuppbyggnad. Använda nationella system för ersättning och incitamentsystem på ett harmoniserat sätt, eller, när detta inte är möjligt, hjälpa till med reformeringen av befintliga system, särskilt av den offentliga förvaltningen, i syfte att få en hållbar intervention. Undvika parallella system för ersättning och "påfyllning".

C. Anpassa tillhandahållandet av tekniskt samarbete till instabila situationer

10. Inta en proaktiv roll i analysen och utformningen av tekniskt bidrag när partnerna inte kan leda i tillräcklig utsträckning. Tillhandahållandet och förvaltningen av tekniskt bistånd kommer att vara tillfälligt till sin natur och strukturerat över tiden. Tekniskt bistånd kommer att tillhandahållas på ett sätt som uppmuntrar partnern till ägarskap över processen.
11. Förbättra den interna samstämmigheten i tekniskt bistånd som kommer från olika nationella myndigheter, till exempel de som hanterar säkerhetsfrågor, utrikespolitiska frågor och utvecklingsfrågor. Detta stöd bör samordnas och harmoniseras med andra givares stöd.

D. Åta sig uppföljning och övervakning

12. Övervaka och rapportera valda delar av genomförandet av internationella åtaganden och EU-åtaganden rörande tekniskt samarbete enligt denna EU-strategi. Inga ansträngningar bör sparas när det gäller att säkerställa partnerlandets deltagande i övervakningen. Åtgärder som genomförts bör rapporteras på årsbasis genom formuläret rörande Monterrey-åtagandena, liksom genom Parisförklaringens övervakningsgenomgång och onödigt dubbelarbete bör undvikas.
13. Använda befintliga EU-mekanismer, inbegripet på landspecifik nivå, liksom biståndseffektivitet och nätverk för kapacitetsutveckling för att underlätta genomförandet av denna strategi. Detta kan också innebära att dra upp riktlinjerna för exempel på bästa praxis.
14. Delta i övergripande gemensam inläring av hur tillhandahållande av tekniskt samarbete kan förbättras, inklusive hur antalet enheter för genomförande kan minskas, genom gemensamma utvärderingar, studier och initiativ till kunskapshantering, till exempel elektroniska diskussionsforum.

15. Aktivt främja utbildning inom de olika studienätverken för kapacitetsbyggnad. När så är lämpligt ska detta göras i partnerskap med befintliga initiativ från OECD/DAC samt initiativ som genomförs av multilaterala institutioner.⁹
16. Ge omfattande spridning åt denna EU-strategi i syfte att göra berörda aktörer mer medvetna och få stöd för genomförandet av EU-åtgärder.
17. Främja sammankoppling med DAC och CD-nätverken, särskilt sådana med sydlig representation, såsom CD Alliance¹⁰, för genomförande av alla ovan nämnda åtgärder, även i syfte att grundligt se över framstegen inför högnivåforumet om biståndseffektivitet 2011.

IV. ANSVARSSKYLDIGHET OCH INSYN

1. Ansvarsskyldighet och insyn ingår som viktiga delar i biståndseffektiviteten. I Accra-handlingsplanen enades givare och partnerländer om att i god tid tillhandahålla detaljerad information om nuvarande och framtida flöden i syfte att göra det möjligt för utvecklingsländerna att upprätta en mer exakt budget och bokföring samt genomföra en noggrannare revision. Därför är det en huvudprioritering att förbättra tillhandahållandet av biståndsinformation inom nationella system och processer.

⁹ Det hänvisas till initiativ som de som kommer från OECD/DAC, LenCD, Train4Dev samt de som genomförs av andra multilaterala institutioner. Beträffande Train4Dev, se fotnot 10. Studienätverket för kapacitetsutveckling (LenCD) är ett informellt nätverk av analytiker och tillämpare som syftar till att skapa ett globalt samfund för praxis angående kapacitetsutveckling. Nätverket har bidragit till att öka medvetenheten och främja åtgärder till förmån för kapacitetsuppbyggnad, särskilt inom ramen för Accra-handlingsplanen.

¹⁰ CD Alliance är ett syd-lett partnerskapsforum med politiska ledare från partnerländer för diskussion av prioriteringar och utmaningar när det gäller kapacitet i enlighet med Accra-handlingsplanen. I CD Alliance ingår högre beslutsfattare från partnerländer, givarkontor och mycket viktiga multilaterala institutioner som är engagerade i kapacitetsutveckling.

EU och dess medlemsstater¹¹ ska göra följande:

A. Öka insynen i biståndet

2. Offentliggöra information om omfattningen och tilldelningen av biståndet genom att följa OECD/DAC:s standardformat enligt Creditor Reporting System (CRS) och därigenom se till att uppgifterna är internationellt jämförbara. EU och dess medlemsstater kommer ytterligare att undersöka möjligheten att använda Transparent Aid (TR AID)¹² för att se till att information lätt kan erhållas, delas och slutligen offentliggöras¹³.
 - a) Under den första fasen, som inleds 2011 inför det fjärde högnivåforumet i Busan, på frivillig grund med frihet avseende det format som väljs.
 - b) På grundval av en bedömning av de erfarenheter som gjorts under första fasen, vilken kommer att göras senast i slutet av 2012, kommer EU och medlemsstaterna att besluta huruvida man ska övergå till ett system där TR AID utvecklas till att omfatta hela EU.
3. Med beaktande av medlemsstaternas nationella programplaneringscykler, på årlig basis med början från och med slutet av 2011, tillhandahålla vägledande, långsiktig information om utvecklingsutgifter på nationell nivå åt medlemsstaterna, partnerländerna och OECD/DAC:s sekretariat.

¹¹ För de medlemsstater som ännu inte är medlemmar i OECD/DAC kommer detta att tillämpas med hänsyn till de åtgärder som krävs för att möjliggöra sådan rapportering och tillhandahållande av långsiktig information om biståndstilldelning. När dessa medlemsstater lämnar rapport om och offentliggör information om omfattningen och tilldelningen av biståndet kommer de att försöka följa de olika metoder som fastställts av OECD/DAC.

¹² TR-AID är ett Internetbaserat system som för närvarande används av kommissionen och som kombinerar uppgifter från flera källor och möjliggör en enkel åtkomst till omfattande information så att uppgifterna kan användas för rapportering eller beslutsfattande.

¹³ TR AD:s verksamhetsregler som ska utarbetas gemensamt av EU och de deltagande medlemsstaterna kommer tydligt att ange vilken typ av uppgifter som ska tillhandahållas t.ex. preliminära, vägledande, validerade och slutgiltiga.

- a) Att ge information, när sådan finns tillgänglig, om de globala biståndsutgifterna avseende minst tre och upp till fem år framåt i tiden, med DAC:s undersökning om givarländernas framtida utgiftsplaner som minsta grundval varvid full efterlevnad eftersträvas.
 - b) Att när så är möjligt ange biståndstilldelningen sektorsvis, för minst tre och upp till fem år framåt i tiden, varvid full efterlevnad eftersträvas.
 - c) Att försöka tillhandahålla långsiktiga uppgifter till partnerländer om godkända projekt till exempel i det format som föreslagits av CRS/DAC och det internationella initiativet för insyn i biståndet (Iati).
- 4. Att tillhandahålla uppdelad information om samtliga relevanta biståndsflöden till partnerländer så att dessa kan ta upp dem i sina nationella budgetdokument och därigenom underlätta insynen för parlamenten, det civila samhället och medborgarna.
 - 5. Främja OECD/DAC:s stärkta kapacitet för att regelbundet och i rätt tid tillhandahålla statistik och analyser om de globala biståndsflödena i ett öppet format som är tillgängligt för den breda allmänheten.
 - 6. Främja ökat samarbete genom internationella initiativ för insyn i biståndet, inklusive det internationella initiativet för insyn i biståndet (Iati), med kommittén för utvecklingsbistånd (DAC) inom Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) och arbeta för att nå samförstånd om en gemensam internationell standard.
 - 7. Uppmana kommissionen att göra den årliga EU-rapporten om utvecklingsfinansiering till en modell för insyn och ansvarsskyldighet genom att använda Monterrey-frågeformuläret för att följa framstegen på huvudkontorsnivå och på landsnivå.
 - 8. Främja ökad insyn som en huvudprioritering inom multilaterala utvecklingsinstitutioner, inklusive FN-systemet och utvecklingsbankerna samt andra partner som vi finansierar.

B. Öka ömsesidig och inhemsk ansvarsskyldighet

EU och dess medlemsstater kommer under partnerländernas egenansvar och ledning och om möjligt tillsammans med samtliga givare att arbeta enligt följande punkter.

På nationell nivå:

9. Främja inrättandet av en gemensam ram för övervakning av givares och partnerländers gemensamma åtaganden om biståndseffektivitet på grundval av nuvarande system och processer så som Parisförklaringens övervakningsgenomgång och rapporterna om offentliga utgifter och ekonomisk ansvarsskyldighet (Public Expenditure and Financial Accountability (Pefa¹⁴)) när detta är möjligt¹⁵:
 - a) EU-delegationerna kommer att organisera ett möte för att nå enighet om vilken givare som ska inleda diskussionerna om ömsesidig ansvarsskyldighet och man bör eftersträva synergier med kontaktpersonerna för snabbspårsinitiativet.
 - b) EU-delegationerna kommer tillsammans med medlemsstaterna att identifiera vilka ramar för resultatutvärderingar som finns i partnerländerna. Där det ännu inte finns sådana ramar kommer EU att stödja att de snabbt inrättas under partnerlandets ledning och inom partnerländernas prioriteringar och mål, och där sådana ramar redan finns kommer EU att arbeta för att vid behov stärka dessa i syfte att regelbundet se över givar- och partnerlandets prestationer när det gäller nivån på dessa länders åtaganden om biståndseffektivitet. Medlemsstaterna kommer att främja partnerlandsledarskap i denna process.

¹⁴ Pefa-initiativet, som lanserades 2005, har utarbetat ramen för mätning av kvaliteten på förvaltningen av de offentliga finanserna, ett indikatorbaserat utvärderingsverktyg. I Pefa-rapporterna som utarbetats för över 60 länder ges detaljerad information om kvaliteten på systemen för förvaltningen av de offentliga finanserna i olika dimensioner.

¹⁵ Vad gäller kandidatländer för EU-medlemskap och potentiella kandidater bildar årsrapporten om föranslutningsinstrumentet och de gemensamma övervakningskommittéerna en grund för vissa aspekter av ramen för ekonomiska utvärderingar. Vad gäller kandidatländer för EU-medlemskap och potentiella kandidater bildar årsrapporten om föranslutningsinstrumentet och de gemensamma övervakningskommittéerna en grund för vissa aspekter av ramen för ekonomiska utvärderingar.

- c) För att garantera relevans, effektivitet och ändamålsenlighet bör den gemensamma ramen för resultatutvärderingar inrättas på grundval av följande vägledande principer:
- Undvikande av dubbelarbete: arbetet bör ske inom befintliga gemensamma samrådsmekanismer om sådana finns och kan utvecklas steg för steg i linje med lokala förhållanden och tillgänglig kapacitet.
 - Delaktighet för alla: syftet bör vara att inkludera alla givare, oavsett vilka biståndsmetoder som används, och även de nationella budgetmyndigheterna.
 - Ömsesidighet: åtaganden både från givare och från partnerländer bör inbegripas.
 - Jämförbarhet: individuella givares prestationer bör övervakas på ett jämförbart sätt.
 - Regelbundenhet: utvärderingar bör ske regelbundet och vara anpassade till partnerlandets system och tidsfrister.
 - Rapportering på eget initiativ: Givare och regering bör åta sig att regelbundet ge information om vilka aktiviteter som genomförts inom landet i förhållande till lokalt fastställda kriterier.
- d) Dessa resultatutvärderingsramar bör utvärderas av EU-delegationerna och medlemsstaterna i tillräckligt god tid för att man ska kunna presentera de första resultaten av den gemensamma utvärderingen på landsnivå senast i november 2011 och vidta nödvändiga anpassningar tillsammans med partnerlandet med beaktande av det arbete som pågår inom OECD/DAC.
- e) Genomförandet av dessa gemensamma åtaganden kommer att bidra till de politiska dialoger som pågår mellan givare och partnerländer på projekt- och sektorsnivå och på nationell nivå. EU kommer att också använda den politiska dialogen för att främja offentliga debatter så att både givare och regeringar hålls ansvariga.

10. Stödja den roll som innehas av det civila samhällets organisationer, inklusive kvinnogrupper, medier, lokala myndigheter, parlament och nationella revisionsorgan när det gäller att hålla partnerländers regeringar och givare ansvariga, även genom att tillhandahålla nödvändigt stöd för kapacitetsutveckling. EU och dess medlemsstater kommer att stödja mer inkluderande ramar för att stärka partnerländernas, de lokala myndigheternas, parlamentens, det civila samhällets och den privata sektorns medverkan.
11. Undersöka om det är genomförbart att utarbeta förslag under 2011 om ytterligare åtgärder för att öka den inhemska ansvarsskyldigheten, vilket är avgörande för att garantera en effektiv styrning, leder till bättre ömsesidig ansvarsskyldighet och ytterst är den bästa garantin för ett effektivt utnyttjande av utvecklingsresurserna. Dessa förslag kommer att baseras på en kartläggning och analys av bästa praxis när det gäller inhemsk ansvarsskyldighet och ta hänsyn till det arbete som pågår inom arbetsgruppen för biståndseffektivitet och Govnet¹⁶ (DAC:s nätverk för samhällsstyrning) under OECD/DAC:s värdskap.
12. I de fall där EU och/eller dess medlemsstater redan är engagerade i och väljer att engagera sig i separata processer för ömsesidig ansvarsskyldighet på landsnivå för att se till att man når snabba och synliga resultat under tiden som mer övergripande förhandlingar pågår, kommer EU och/eller dessa medlemsstater att säkerställa att sådana processer både stöder och lägger grunden för ett övergripande avtal om ömsesidig ansvarsskyldighet.

¹⁶ DAC:s nätverk för samhällsstyrning (Govnet) har som mål att öka effektiviteten i givarbiståndet till stöd för demokratisk samhällsstyrning i utvecklingsländer. Det är ett forum för medlemmarna i DAC och partnerländerna att fastställa bästa praxis och utveckla policy- och analysverktyg.

På internationell nivå:

EU och dess medlemsstater kommer att göra följande:

13. Samordna sin ståndpunkt vid diskussionerna om internationell ömsesidig ansvarsskyldighet inom olika forum, bl.a. FN:s samarbetsforum för utveckling, arbetsgruppen för biståndseffektivitet och DAC. Detta innebär att stödja de insatser som görs av samarbetsforumet för utveckling när det gäller ömsesidig ansvarsskyldighet.
 14. Införliva de resultat som framkommit i de berörda partnerländernas nationella ramar för ömsesidig ansvarsskyldighet i DAC:s inbördes utvärderingar av givare.
-

**Förteckning över partnerländer inom snabbspårsinitiativet samt över
ledande/understödjande givare**

Givarland inom EU	Ledande givare i:	Stödjande givare i:
BE	Burundi	–
CZ	–	Mongoliet, Moldavien
DE	Burkina Faso, Kambodja, Ghana, Sierra Leone (tillsammans med IE), Zambia	Kamerun, Moçambique, Tanzania, Uganda
DK	Benin, Bolivia (tillsammans med ES), Kenya	Bangladesh, Burkina Faso, Kambodja, Ghana, Moçambique, Nicaragua, Tanzania
FR	Kamerun, Centralafrikanska republiken, Madagaskar, Mali (tillsammans med NL)	Burkina Faso, Ghana, Moçambique, Senegal, Vietnam
IE	Sierra Leone (tillsammans med DE)	Etiopien, Moçambique, Uganda, Tanzania, Vietnam
IT	Albanien	Bolivia, Etiopien, Kenya, Moçambique, Senegal
LU	–	Nicaragua, Burkina Faso
NL	Bangladesh (tillsammans med EG), Mali (tillsammans med FR), Moçambique	Benin, Bolivia, Burkina Faso, Burundi, Ghana, Moçambique, Nicaragua, Senegal, Tanzania, Uganda, Zambia
ES	Bolivia (tillsammans med DK), Haiti	–
PT	–	Moçambique
1 SE	Serbien, Ukraina	Bangladesh
SI	f.d. jugoslaviska republiken Makedonien	–
UK	Kirgizistan, Rwanda	Etiopien, Kenya, Moldova, Sierra Leone
EG	Bangladesh (tillsammans med NL), Etiopien, Nicaragua, Tanzania, Vietnam	Benin, Bolivia, Burundi, Kambodja, Centralafrikanska republiken, Ghana, Haiti, Laos, Malawi, Mali, Moçambique, Zambia
